

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 695/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpených advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, Košice, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 359/2014 z 27. októbra 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] a [REDAKČNÝ ZNAČENIE] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka 1“), [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka 2“), a [REDAKČNÝ ZNAČENIE]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, Košice, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 359/2014 z 27. októbra 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 C 56/2008 sa sťažovatelia domáhali vydania bezdôvodného obohatenia proti Slovenskému vodohospodárskemu podniku, š. p., Radničné námestie 8, Banská Štiavnica, odštepný závod Košice (ďalej len „žalovaný“), z dôvodu neoprávneného užívania pozemku parc. č. ████████ o výmere 101 m², druh pozemku orná pôda, zapísaného na LV č. ██████ v kat. území ██████, v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľov každý v 1/3 a pozemku parc. č. ██████ o výmere 108 m², druh pozemku orná pôda, zapísaného na LV č. ██████ v kat. území ██████, v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľky 1 v podiele 4/9, sťažovateľky 2 a sťažovateľa každý v podiele 1/9.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 20 C 56/2008 z 20. januára 2014 zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľke 1 sumu 785,41 € s príslušenstvom (úrokmi z omeškania), sťažovateľke 2 sumu 438,70 € s príslušenstvom (úrokmi z omeškania) a sťažovateľovi sumu 438,70 € s príslušenstvom (úrokmi z omeškania). Súčasne zaviazal žalovaného nahradiť sťažovateľom trovy konania a trovy právneho zastúpenia v sume 1 220,68 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti výroku rozsudku okresného súdu sp. zn. 20 C 56/2008 z 20. januára 2014 o trovách konania podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolaním napadnutý rozsudok v časti, v ktorej okresný súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť sťažovateľom trovy konania a trovy právneho zastúpenia v sume 1 220,68 €, potvrdil. Podľa sťažovateľov odvolací súd tak rozhodol s odôvodnením, že „rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku o trovách konania a trovách

právneho zastúpenia zákonný a správny“. Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd účastníkom nepriznal.

Sťažovatelia sa nestotožňujú so spôsobom výpočtu odmeny za právne zastupovanie tak, ako to potvrdil krajský súd, pretože *„podaním - Špecifikácia trov právneho zastúpenia zo dňa 21. 01. 2014, sme si prostredníctvom nášho právneho zástupcu uplatnili nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vo výške 1.753,13 Eur /kde trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu vo výške 1.404,34 Eur a trovy konania sumu vo výške 348,79 Eur/“*.

V tejto súvislosti uvádzajú, že *„z písomného odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd nepriznal žalobcom v 1. až 3. rade náhradu trov právneho zastúpenia celkom vo výške 81,88 Eur + DPH /t. j. náhradu cestovných výdavkov u žalobkyne v 2. rade za účasť na pojednávaní dňa 02. 03. 2009 vo výške 17,76 Eur a náhradu za stratu času (v súvislosti s cestou na uvedené pojednávanie) vo výške 23,18 Eur; náhradu cestovných výdavkov u žalobcu v 3. rade za účasť na pojednávaní dňa 02. 03. 2009 vo výške 17,76 Eur a náhradu za stratu času (v súvislosti s cestou na uvedené pojednávanie) vo výške 23,18 Eur.*

Z hore uvedených skutočností vyplýva, že ak nám bola, vychádzajúc z písomného odôvodnenia rozhodnutia, zo strany prvostupňového súdu priznaná náhrada trov právneho zastúpenia v súlade s predloženou písomnou špecifikáciou trov právneho zastúpenia zo dňa 21. 01. 2014, s výnimkou náhrady cestovných výdavkov u žalobkyne v 2. rade za účasť na pojednávaní dňa 02. 03. 20109 vo výške 17,76 Eur a náhrady za stratu času (v súvislosti s cestou na uvedené pojednávanie) vo výške 23,18 Eur; náhrady cestovných výdavkov u žalobcu v 3. rade za účasť na pojednávaní dňa 02. 03. 2009 vo výške 17,76 Eur a náhrady za stratu času (v súvislosti s cestou na uvedené pojednávanie) vo výške 23,18 Eur, mal prvostupňový súd vo výroku rozsudku, ktorým zaviazal žalovaného k povinnosti uhradiť žalobcom v 1. až 3. rade trovy konania uviesť sumu 1.306,08 Eur /t. j. 1.404,34 – 81,88 Eur + DPH/ + trovy konania a nie sumu 1.041,18 Eur + trovy konania.“

Podľa tvrdenia sťažovateľov *„v uvedenom prípade došlo zo strany prvostupňového súdu k zjavnej chybe v písaní a počítaní, keď na jednej strane v odôvodnení svojho*

rozhodnutia presne uviedol úkony, spolu s vyčíslením hodnoty toho ktorého úkonu, za ktoré nám ako žalobcom v 1. až 3. rade priznal náhradu trov právneho zastúpenia, avšak konečnú hodnotu týchto úkonov a teda celkovú výšku trov právneho zastúpenia k úhrade ktorej zaviazal žalovaného, vo výrokovej časti rozsudku, ako aj v závere odôvodnenia rozsudku vyčíslil neprávne“.

Sťažovatelia v sťažnosti ďalej uvádzajú, že na zjavné pochybenie súdu prvého stupňa spočívajúce v nesprávnom vyčíslení výšky trov právneho zastúpenia, k úhrade ktorých zaviazal súd žalovaného, poukázali v odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 20. januára 2014, odvolací súd *„sa však námietkami sťažovateľov nezaoberal a... považoval napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu za zákonné a správne, pričom toto svoje rozhodnutie nijakým spôsobom neodôvodnil“.*

Sťažovatelia namietajú aj výšku priznaných trov konania, keď namiesto uplatnených 348,79 € im okresný súd priznal len 179,50 €, pričom *„nárok na náhradu trov konania vo výške 169,29 Eur za zhotovený geometrický plán č. 10734431-11/98 zo dňa 03. 06. 1998 súd sťažovateľom nepriznal“.* Podľa sťažovateľov prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že *„pokladničný doklad na sumu 5.100,- Sk (169,29 Eur) za zhotovenie geometrického plánu uhradil p. [REDACTED] (manžel sťažovateľky v 1. rade), ktorý je účastníkom konania vo veci vedenej na OS KE I pod sp. zn. 36 C/45/2008 a je zrejmé, že p. [REDACTED] si bude uplatňovať náhradu tohto poplatku za zhotovený geometrický plán v tomto konaní“.*

V súvislosti s uvedeným sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že *„v danom prípade bol síce vypracovaný jeden geometrický plán č. 10734431-11/98 zo dňa 03. 06. 1998, avšak za účelom preukázania vlastníckeho práva k viacerým parcelám a pre viacerých zadávateľov. Z uvedeného dôvodu bola cena za vypracovaný geometrický plán pomerne rozdelená medzi jednotlivých zadávateľov a to medzi žalobcov v tomto konaní a p. [REDACTED], žalobcom v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36 C/45/2008.“.*

Podľa sťažovateľov „*odvolací súd sa však námietkami sťažovateľov nezaoberal, a aj napriek zjavnému pochybeniu súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania vo výške 169,29 Eur za zhotovený geometrický plán, považoval napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu za zákonné a správne, pričom toto svoje rozhodnutie nijakým spôsobom neodôvodnil*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľov... na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd potvrdzujúcim výrokom a výrokom o náhrade trov odvolacieho konania uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5 Co/359/2014-178 zo dňa 27. októbra 2014 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5 Co/359/2014-178 zo dňa 27. októbra 2014 v potvrdzujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia vo výške 563,82 Eur na účet právneho zástupcu, JUDr. Ivana Jurčišina, advokáta... do 15 dní od doručenia tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým

bol potvrdený rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania a neboli im priznané trovy odvolacieho konania. S takýmto rozhodnutím krajského súdu sťažovatelia nesúhlasia a považujú ho „za nesprávne, arbitrárne, svojvoľné...“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy zákonodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) platného a účinného v čase podania sťažnosti sťažovateľov účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

V okolnostiach prípadu krajský súd ako odvolací súd uznesením sp. zn. 5 Co 359/2014 z 27. októbra 2014 na základe odvolania sťažovateľov potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania.

Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalovanému nahradiť sťažovateľom trovy konania a trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 1 220,68 €, ktorý považoval „za zákonný a správny“. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa uvádza:

„... v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní podľa § 142 ods. 1 O. s. p., prísna aplikácia ust. o náhrade trov konania však by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam, zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť k rozhodnutiu súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania.

Právnym posúdením je činnosť, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery súd a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použije iný právny predpis, ako má správne použiť alebo aplikuje síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyloží.

O takýto prípad ale v riešenej veci nešlo (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu 7 M Cdo 5/2012 z 20. 3. 2012 o trovách konania). Keďže žalovaný sa k odvolaniu žalobcov 1-3. rade vyjadril tak, že súhlasí s rozsudkom súdu prvého stupňa, tzn. že navrhuje podľa obsahu vyjadrenia potvrdiť rozsudok aj vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. a to z dôvodu nepreukázania, že uvedený geometrický plán nebol použitý v konaní 36 C/45/2008 vedenom na Okresnom súde Košice I, a preto nebude účtovaný v súdnych trovách, pričom z odvolania podpísaného JUDr. Ivanom Jurčišinom vyplýva, že súd prvého stupňa nesprávne vyčíslil trovy právneho zastúpenia o sumu 81,88 € (ide o úkony, za ktoré súd náhradu žalobcom nepriznal - 1 306,08 €) a ďalej že namieta nepriznanie ďalších trov, t. j. 169,29 € a to za zhotovenie geometrického plánu, ktorý bol vypracovaný za účelom preukázania vlastníckeho práva žalobcov k parc. mpč. ██████████.

Z uvedeného vyplýva, že čo do priznanej sumy trov konania vo výške 1 220,68 €, žalobcovia 1, 2, 3. rade nepodali odvolanie, žiadali však priznať vyššiu sumu, teda odvolanie bolo podané len čo do nepriznaných trov tak, aby bol zmenený rozsudok a žalovaný nahradí žalobcom trovy konania ešte 348,79 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 1 306,08 €. V zákonnej lehote odôvodnili svoje odvolanie tým, že účastníkom tohto konania, t. j. vo veci 20 C/56/2008 síce nebol p. ██████████ a preto nemôže si uplatniť nárok na náhradu trov konania za vypracovanie geometrického plánu v inom konaní, v ktorom je účastníkom

konania, t. j. vo veci 36 C/45/2008, lebo v inom konaní ani sa nepoužil taký geometrický plán.

V inom konaní je účastníkom niekto iný a ak p. [REDACTED] žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie parcely [REDACTED] - orné pôdy v k. ú. [REDACTED] a žalovaným a nie mpč. [REDACTED], a preto nie je možné, aby si p. [REDACTED] v tomto konaní uplatnil nárok na náhradu trov konania za vypracovanie geometrického plánu, potom sami odvolatelia si protirečia, lebo z obsahu spisu je zrejmé, že v tomto konaní vystupujú žalobcovia 1. rade [REDACTED], 2. [REDACTED], 3. [REDACTED]. Odvolanie bolo datované 3. 3. 2014, teda bolo podané v zákonom stanovenej lehote a odvolací súd dopĺňa, že dňa 25. 3. 2014 žalovaný sa vyjadril tak, že navrhuje potvrdiť rozsudok vo výroku o trovách konania ako vecne správny (došlo súdu prvého stupňa 28. 3. 2014) a až 23. 5. 2014 k stanovisku zástupca žalobcov 1- 3. rade vysvetlil, prečo neobstojí tvrdenie žalovaného a prečo súd prvého stupňa nesprávne rozhodol vo výroku o trovách konania, ak nepriznal aj náklady za zhotovenie predmetného geometrického plánu, pretože tvrdenie súdu, že vo veci sp. zn. 36 C/45/2008 nebol v konaní použitý a aj účtovaný, je nesprávne to že žalobcovia si v tomto konaní uplatnili nárok na náhradu trov konania za vypracovanie geometrického plánu zo dňa 3. 6. 1998 za účelom preukázania vlastníckeho práva k par. mpč. [REDACTED] v sume 169,29 €. Sami odvolatelia však píše v tomto stanovisku, že reálne túto sumu uhradili [REDACTED] zhotoviteľovi predmetného geometrického plánu, preto aj p. [REDACTED] v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 36 C/45/2008 za účelom preukázania vlastníckeho práva k mpč. č. [REDACTED] pôvodne k. ú. [REDACTED] nechal vypracovať geometrický plán zo dňa 3. 6. 1998 a náhradu trov za jeho zhotovenie 170,68 €, ktoré uhradil [REDACTED] si následne uplatnil v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36 C/45/2008. V danom prípade bol síce vypracovaný jeden geometrický plán č. 11/98 zo dňa 3. 6. 1998 tak ako je to uvedené vyššie, avšak podľa právneho zást. žalobcov, za účelom preukázania vlastníckeho práva k viacerým parcelám a pre viacerých zadávateľov. Z uvedeného dôvodu bola cena za vypracovaný geometrický plán pomerne rozdelená medzi jednotlivých zadávateľov a to medzi žalobcov v tomto konaní a p. [REDACTED], žalobcom v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36 C/45/2008. Podľa názoru odvolateľov však uvedená cena za geometrický plán bola za žalobcov uhradená a podľa ich názoru

nemôže preto byť dôvodom nepriznania týchto trov, teda aj náhrady za vypracovanie geometrického plánu skutočnosť, keď jedným zo zadávateľov vypracovania tohto geometrického plánu uhradená p. [REDAKOVANÉ] manželom p. [REDAKOVANÉ] ktorá v tomto konaní vystupuje ako žalobkyňa v 1. rade.“

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že „žalobcovia v 1 -3. rade sa mýlia v tom, že ak aj žalobkyňa v 1. rade [REDAKOVANÉ] mala nejaké výlohy v súvislosti so svojim manželom p. [REDAKOVANÉ] ktorý mal zadávať vypracovanie geometrického plánu, ktorý bol aplikovaný v inej veci, t. j. 36 C/45/2008 pred Okresným súdom Košice I, potom nejde v žiadnom prípade o účelne vynaložené trovy konania podľa § 1, § 3, § 9, § 10 vyhl. č. 655/2004 Z. z. a nemožno preto priznať aj ďalšie trovy konania žalobcom v súlade s obsahom ich odvolania (§ 137 O. s. p.).

Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania, ktorým žalovaný bol zaviazaný nahradiť žalobcom trovy konania a trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 1 220,68 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, je zákonný a správny a odvolací súd tento potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Odvolací súd dopĺňa, že s poukazom na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, súd pri dokazovaní nariadil aj kontrolné znalecké dokazovanie Znaleckým ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity a to vo veci 36 C/45/2008 a následne žalobcovia zobrali svoj návrh späť.

Výrok vo veci samej nepreskúmaval odvolací súd podľa § 206 ods. 1, 3 O. s. p., tento nadobudol právoplatnosť, lebo nebol napadnutý odvolaním.

Odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že nepriznal úspešnému žalovanému trovy, lebo vyjadrenie k odvolaniu žalobcu už nebolo potrebné vo veci, preto nie sú to účelne vynaložené trovy, a žalovaný ich ani nežiadal.“

Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania

na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 542/2012). Vo veci sťažovateľov podľa názoru ústavného súdu o takýto výnimočný prípad nejde. Sťažovateľmi namietané pochybenie všeobecného súdu nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu, že by na jeho základe bolo možné spochybnit' ústavnú regulárnosť napadnutého súdneho konania. Ústavný súd navyše pri posudzovaní námietok sťažovateľov vychádzal aj z princípu minimalizácie zásahov do právoplatných rozhodnutí iných orgánov verejnej moci (napr. IV. ÚS 303/04, I. ÚS 55/2011), ktorým sa vo svojej rozhodovacej činnosti dôsledne riadi.

Ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd ho primeraným spôsobom odôvodnil, pričom v ňom obsiahnutý výklad a aplikáciu príslušných právnych noriem nemožno hodnotiť ako arbitrárne, t. j. také, ktoré by predstavovali popretie ich podstaty a zmyslu.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (II. ÚS 44/03, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý

proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Krajský súd sa námietkami sťažovateľov zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovatelia v tomto konaní (o nároku na náhradu trov konania) dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorý stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože napadnuté uznesenie nevykazuje znaky arbitrárnosti a jeho vydaniu predchádzal postup, v ktorom boli rešpektované princípy spravodlivého procesu, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný takýto postup a hodnotenia nahrádzať (podobne aj m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá ani dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd nezistil, že by napadnuté uznesenie krajského súdu vykazovalo z ústavnoprávneho hľadiska také nedostatky, ktoré by zakladali dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov na ochranu ústavnosti nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016